

The Holy See

Nagyböjti üzenet 2002-ben

II. János Pál pápa

Vatikán, 2001. október 4.

Kedves Testvéreim!

1. A nagyböjti idő kezdetén állunk, amelynek el kell vezetnie bennünket hitünk központi titkának: a szenvedés, a halál és Krisztus feltámadása misztériumának ünnepéhez. A böjttel az Egyház lehetővé teszi a hívőknek, hogy átgondolják azt az üdvözítő tettet, amelyet az Úr a kereszten vitt véghez. A Mennyei Atya megváltó terve az Ő egyszülött Fiának szabad önátadásával valósult meg. „Senki sem veszi el tőlem az életemet, hanem magam adom oda” (Jn 10,18) – mondja Jézus, és ezzel kiemeli, hogy életét önként adja oda a világ megváltásáért. Azért, hogy a szeretet e nagy ajándéka még nagyobb hangsúlyt kapjon, így folytatja: „Senki sem szeret jobban, mint aki életét adja barátaiért” (Jn 15,13).

A nagyböjt, amely meghívás a megtérésre, a szeretetnek ezt a csodálatos titkát szemlélteti. Ez a meghívás a hit gyökereihez való visszatérés. Amikor a megváltás mérhetetlen kegyelmének ajándékára gondolunk, megértjük, hogy mindent a szeretetteljes Isten kezdeményezésének köszönhetünk. Az üdvösség misztériumának éppen ezt az oldalát hangsúlyozva választottam az idei nagyböjti üzenet témájaként az Úr Jézus szavát: „Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok” (Mt 10,8).

2. Isten szabadon adta nekünk Fiát: ki tudott vagy ki tud ilyen kegyet kiérdemelni? Szent Pál apostol mondja: „Mindnyájan vétkeztek és nélkülözik Isten dicsőségét, s így megigazulnak ingyen az Ő kegyelméből” (Róm 3,23-24). Isten végtelen irgalommal szeretett minket, anélkül, hogy figyelembe venné a lázadást, amibe a bűn vitte az embert. Jósága gyengeségünk felé fordult és szeretetének újabb, még csodálatosabb tettet eredményezett. Az Egyház nem szűnik meg az Ő végtelen jóságának beláthatatlan mélységét hirdetni, magasztalja Isten szabad választását és vágyát, hogy az embert ne kelljen elítélnie, hanem, hogy újra belevonhassa a Vele való közösségbe.

„Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok.” Bárcsak visszhangoznának az Evangéliumnak ezen szavai minden keresztény közösség szívében, amely elindul a vezeklés útján húsvét felé. A nagyböjti idő, amely az Úr halálának és feltámadásának misztériumára figyelmeztet, minden keresztényt e nagy ajándék megcsodálására serkent. Igen, ingyen kaptuk! A mi egész földi létünk nemde Isten jóságát jelzi? Minden élet keletkezése és növekedése nemde Isten ajándéka? S mivel mindez ajándék, nem szabad birtoknak vagy személyes tulajdonnak tekinteni, akkor sem, ha az életminőség javításának lehetősége az embert az élet urának tünteti fel.

Valóban, az orvostudomány és a biotechnológia vívmányai olykor arra csábítják az embert, hogy önmaga teremtőjének tekintse magát, és engedjen annak a kísértésnek, hogy az „élet fájával” (Ter 3,24) rosszindulatúan visszaéljen. Ez esetben is le kell szögezni: nem minden, ami technikailag megvalósítható, fogadható el erkölcsileg is. Csodálatra méltó a tudomány törekvése az ember méltóságának jobban megfelelő életminőség biztosítására, de soha nem szabad elfelejteni, hogy az emberi élet érték, és hogy értékes marad akkor is, ha szenvedés és más akadályok nehezítik is. Az életet mindig ajándékként kell fogadnunk és szeretnünk: ingyen kaptuk és ingyen kell mások szolgálatába állítanunk.

3. A nagyböjt Krisztus felé fordítja tekintetünket, aki feláldozta magát értünk a Golgotán. Ez az idő egyedülálló módon érteti meg velünk, hogy az élet Őbenne nyerte el a megváltást, a Szentlélek által. A Szentlélek megújítja életünket, részesít az isteni életben, bennsőségesen egyesít minket Istennel és megtapasztalhatóvá teszi számunkra az Ő szeretetét. Ez olyan magasztos ajándék, amelynek örömteli hirdetését nem mulaszthatja el a keresztény ember. Szent János írja evangéliumában: „Az örök élet pedig az, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit küldtél, Jézus Krisztust” (Jn 17,3). Ezt az életet, melyet a keresztségben kaptunk, szüntelenül és hűségesen táplálni kell az imádság, a szentségek ünneplése és az Evangéliumról való tanúságtétel személyes és közösségi válasza által.

Mivel valóban ingyen kaptuk az életet, ezért azt a magunk részéről ingyen kell továbbadnunk testvéreinknek. Erre szólítja fel Jézus az ő tanítványait, amikor – mint tanúit – a világba küldi őket: „Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok”. Isten ingyenes szeretetének mások felé való továbbadása elsősorban saját életünk megszentelését szolgálja. Bárcsak minden hívőt elvezetne ez a nagyböjt arra, hogy mélyebben vállalja ezt a sajátos hivatását. Mint hívők nyíljunk meg a jelenlét számára, amely ingyenes és amelyre a végtelen odaadás a jellemző.

4. „Mid van, amit nem kaptál?” (1Kor 4,7) – figyelmeztet Szent Pál apostol. Ez a felismerés azt követeli, hogy szeressük felebarátainkat és legyünk jelen számukra. Minél nagyobb az ínségük, annál erősebben sürgeti a hívőket ez a szolgálat. Isten talán azért engedi meg a nyomorúságot, hogy odalépünk a másikkhoz, felhagyjunk az önzésünkkel, és így az Evangélium igaz szeretete szerint éljünk. Jézus parancsa félreérthetetlen: „Ha csak azokat szeretitek, akik benneteket is szeretnek, milyen jutalmat várhattok ezért? Nem ezt teszik a vámosok is?” (Mt 5,46) Az emberek többsége akkor lép kapcsolatba a másikkal, ha az valamilyen hasznot hoz. Az általános énközpontúság gyakran nem ad életteret a rászorulóknak és a gyengéknek. Valójában minden

személyt, még a jelentéktelent is, önmagáért kell elfogadnunk és szeretnünk, előnyökre vagy hátrányokra való tekintet nélkül. Sőt, minél nehezebb helyzetben vannak, annál konkrétabb módon kell feléjük fordulnunk. Erről a szeretetről tesz bizonyosságot az Egyház számtalan intézménye és ezért vállalja fel a betegekkel, a kirekesztettekkel, a szegényekkel és a kizsákmányoltakkal való törődést. Így válnak a keresztények a remény apostolaivá és a szeretet civilizációjának építőivé.

Figyelemreméltó, hogy Jézus akkor mondja ki ezeket a szavakat „Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok” amikor elküldi apostolait, hogy hirdessék az üdvösség örömhírét, az első és legfőbb ajándékot, amit az emberiségnek hozott. Jézus azt akarja, hogy közelgő országa (vö. Mt 10,5) tanítványainak az ingyenes szeretetről való tanúságtétele által terjedjen el. Így tették ezt az apostolok az ősegyház idejében. Aki velük találkozott, felismerte, hogy olyan üzenetet hirdetnek, amely túlmutat a hírhozón. Ma éppúgy, mint egykor, a hívek jó tettei jellé válnak és gyakran hitre indítanak. Amikor a keresztény ember irgalmas szamaritánusként a felebarát gondjával törődik, a segítése soha nem csupán anyagi. A segítségnyújtás egyúttal Isten Országának hirdetése, amely az élet, a remény és a szeretet teljes értelmét adja tudtul.

5. Kedves Testvéreim! Éljük tehát a nagyböjt idején ilyen nagylelkűn szeretetben a szükségét szenvedők iránt. Ha megnyílunk feléjük, megértjük, hogy odafordulásunk válasz arra a számtalan adományra, amelyet az Úr folytonosan ad nekünk. Ingyen kaptuk, adjuk is ingyen! Mely időszak volna a nagyböjtnél alkalmasabb arra, hogy a nagylelkűség tanúságtételét nyújtsuk a világnak, melynek erre oly nagy szüksége van? Isten irántunk való szeretete egyben a mi meghívásunk arra, hogy mérlegelés nélkül ajándékozzuk önmagunkat másoknak. Köszönetet mondok mindazoknak, – laikusoknak, szerzeteseknek, papoknak – akik bárhol a világon a szeretetről így tesznek tanúbizonyosságot. Bárcsak minden keresztény így tenne tanúságot ott, ahol él!

Szűz Mária, a remény és a szép szeretet anyja vezessen és kísérjen bennünket nagyböjti utunkon. Szívből imádkozom mindnyájatokért és küldöm különleges apostoli áldásomat, különösen azoknak, akik napról-napra eleget tesznek a szeretet sokféle kihívásának.

Vatikán, 2001. október 4., Assisi Szent Ferenc ünnepén

II. János Pál pápa